alandliko teretamist wasto. Prana käskis lapsed mängiasjad tua ja Bettile näidata; Betti leidis ühe ramatu keña kujjudega, mis teñal armsam olli kui tühjad asjad. „Wiska sit ramat käest!“ ütles Eduard — „kui koolmeister sedda näeb siis sunib ta sind luggema.“ Betti ei pannud teña juttu tähele waid lugges keña ramatu sees. Kui herra iljemine koolmeistriga tuppa astus, pallus ta koolmeistrid: Betti teiste lastega ühes iggapäw kooli wõtta. Koolmeister teggi Bettiga juttu ja leidis et laps mõistlikult teña küssimiste peale wastas; ka olli teñal luggemine selge, kirjutamine ja rehkendamine kaunist joone peal, ja näitis Betti iggapiddi targem ja wiisakam kui mõisa lapsed. Kui koolmeister kuulis et Betti pissut kässi-kanmelt oskas mängida, andis ta teñale sesugguse kanneli kätte. Betti mängis ja laulis keña lapseliku eälega:

Oh eidkem elo-käikt
Ja mis meid kurwastab
Kõik Sele armo-leeki
Kes taewad üllespeab.
Kes pilwel, õhul, tuulel
Teeradda ette seab:
Kül Sele tüwa oolel
Ka elo-tee meid weab.

Keñad laulo-sõnad teggid Betti südame ärdaks, aleduse päraft ei wõinud teña pikemalt laulda; teña tõusis ülles ja ütles: Waene Tooms ootab mind, teñal läheb aeg iggawaks koddo kui ta mind ei näe. Sius tänas ta lahkest kõige armu eest, jättis juñalaga ja rutas miñema.

Kui Betti alles oña wañemade jures elas, seisis päike iggapäw kõrgel kui teña oõiku ülles tõusis; nüüd äratas tedda perrenaine päwatõusul uñest, mis tütarlapsel essiotsal ränk kül olli, sest silmad ei tahtnud uñest lahti minna ja wausid küñekord uest kinni. Agga kui käed ja silmad kaewo jures külma weega said pestud, siis läks uñi metsa. Betti aitas perrenaisel lojukksid tallitada, lehmi lüpsta, piima pütta küürida, wõid lüa, ja õpis aega mõda kõik talemajja tööd teggema. Perremees Joon õpetas Bettile, kudda liñad kaswawad ja kudda neid rawitsetakse enne kui neist lõnga ja lõuendid saab; rääkis messilasse piddamisest ja muust kassulikust talorahwa asjust. Terane laps panni kõik tähele mis ta näggi ja kuulis.

Ühel päwal olli Tooms ükssi külla-wainule läinud. Noor-herra Eduard ja wallatumad külalapsed akasid tedda ärritama, kiwwi-, mudda- ja puu-tükkidega loopima. Tooms sattus pöggenedes mudda-lompi, teggi eñast üllenültsa rojaseks; seal kissentasid ülleañetumad loomad: Ull Tooms, pörane Tooms! Nende kissa peale kargas Betti appi, sõitles kurjateggijaid ja talutas waña-mehe allika jure, kus ta teña werrise pä ja mudaseid rideid puhastas. Koolmeister noomis Eduardi sele kurja wallatuse päraft, jättis tedda päw otsa söömata, agga siiski ei kaddund kurjuse juur poistkese südamest ära, waid teña kandis wiha wagga Betti wasto, ja piddas nõu, mil wiisil ta ükskord tütarlapsele kurja piddi teggema.
